

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα υπό IBAN TOTPTENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένον τὸ πρόσωπόν της. Ἦτο σκότος ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐλαμπον μάλιστα εἰς αὐτὸ τὸ σκότος.

«Καλὰ λοιπόν, εἶμαι σύμφωνος!» ἐψιθύρισε ὁ Σανὶν μετὰ στεναγμοῦ.

Ἀ! ἐστενάξετε! εἶπεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα μιμουμένη αὐτόν. Αὐτὸς ὁ στεναγμὸς σημαίνει: Ὅποιος ἐμπῇ στὸ χορὸ πρέπει νὰ χορεύῃ. Ἀλλὰ ὄχι, ὄχι . . . Εἶσθε θελκτικώτατος, εἶσθε πάρα πολὺ καλὸς — ἀλλὰ τὴν ὑποσχασίν μου, τὴν κρατῶ. Ἰδοὺ τὸ χέρι μου, χωρὶς χειρόχτι, τὸ δεξιόν, τὸ ἐμπορικὸ χέρι. Πιάσατέ το — καὶ πιστεῦσατε εἰς τὸ σφίξιμό του. Τί γυναῖκα εἶμαι, δὲν εἰσεύρω, ἀλλὰ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ μπορεῖτε νὰ πιστεῦτε εἰς τὸν λόγον μου.»

Ἀσυνειδήτως, χωρὶς νὰ εἰσεύρῃ τί κάμνει, ὁ Σανὶν ἔφερε τὴν χεῖρα ταύτην εἰς τὰ χεῖλιν του. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὴν ἀπέσυρεν ἡπίως, ἐσιώπησεν αἰφνίς καὶ ἐξηκολούθησε νὰ σιωπᾷ μέχρις οὗ ἐσταμάτησεν ἡ ἀμαξία.

Ἐσκήωθη διὰ νὰ καταβῇ . . . Τί ἦτον αὐτό; Ἦτο μόνον γέννημα τῆς φαντασίας του ἢ πραγματικῶς ἠσθάνθη ὁ Σανὶν ταχεῖαν φλογερὰν ἐπαφὴν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του;

«Λοιπὸν αἶριο» ἐψιθύρισε ἡ Μαρία Νικολάγεβνα πρὸς αὐτόν ἐπὶ τῆς κλίμακος, ὑπὸ τὴν πλήρη λάμψιν τοῦ λαμπτήρος, τὸν ὁποῖον ὁ κομψὸς ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου ἀμέσως ἦναψε κατὰ τὴν ἄφιξιν των. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐκράτει χαμηλωμένα τὰ βλέμματα, «λοιπὸν αἶριο»

Εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐπιστρέψας, εὗρεν ὁ Σανὶν ἐπὶ τῆς τραπέζης μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς Τζέμμας. Κατὰ τὴν πρώτην στιγμήν κατελήφθη ὑπὸ ἀποτόμου φρίκης, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα προσεπάθησε νὰ χαρῇ, ἵνα διὰ τῆς χαρᾶς ταύτης ἀποκρύψῃ ὅσον τάχιστα εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν φρίκην ταύτην.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε μόνον ὀλίγας γραμμάς. Ἡ Τζέμμα ἐξέφραζε τὴν χαρὰν της ἐπὶ τῇ εὐνοϊκῇ «ἐνάρξει τῆς ὑποθέσεως» συνεβούλευεν αὐτόν νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ προσέθετεν ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶναι ὅλοι καλὰ καὶ χαίρουσιν ἐκ τῶν προτέρων ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ του.»

Ὁ Σανὶν εὗρε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὀλίγον τι ξηράν. Ἐν τούτοις, ἔπῃρε χαρτὶ καὶ πέννα καὶ καλαμάρι καὶ — τὰ ἔρριψε πάλιν κατὰ μέρος.

«Καὶ τί νὰ γράψω; Αἶριο ἐπιστρέφω αὐτοπροσώπως. Εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω ὅσον τάχιστα!»

Κατεκλίθη εἰς τὴν κλίνην καὶ προσεπάθησε παντοιοτρόπως ν' ἀποκοιμηθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Ἄν ἔμενε σηκωμένος καὶ ἐξυπνος, θὰ ἐσυλλογιζέτο ἐξ ἁπαντος τὴν Τζέμμαν — ἀλλ' ἠσθάνετο εἶδος τι ἐντροπῆς, νὰ ἀναπαριστᾷ εἰς τὴν φαντασίαν του τὴν εἰκόνα της. Ἦσθάνετο τύψεις συνειδότος. Ἀλλὰ καθυσάχασεν ἑαυτὸν μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι αἶριον θὰ τελειώσουν πάντα ταῦτα διὰ παντός, καὶ ὅτι θὰ στρέψῃ διὰ παντός τὰ νῶτα εἰς αὐτὸ τὸ κενόν, τὸ ἀνόητον γύναιον, καὶ θὰ λησμονήσῃ ἐντελῶς αὐτὴν τὴν ἄνοστον κωμωδίαν!

Ὅταν αἱ ἀσθενεῖς φύσεις μονολογοῦσι, μεταχειρίζονται ἰσχυρὰς ἐκφράσεις.

Et puis . . . cela ne tire pas à conséquence.

41.

Αὐτὰ ἐσκέπτετο ὁ Σανὶν τὸ ἑσπέρας ὅτε κατεκλίθη διὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλὰ τί ἐσκέπτετο τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, ὅτε ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἀνυπομόνως ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του μετὰ τὴν κοραλλίνην λαβὴν τοῦ μαστιγίου της, ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἱσταμένην παρὰ τῷ οὐδῷ τοῦ δωματίου του — κρατοῦσαν ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τὸ ἐπίσυρμα τοῦ βαθυκυάνου ἐνδύματος τῆς ἱππασίας, φοροῦσαν ἐπὶ τῆς εὐπλοκάμου κεφαλῆς μικρὸν ἀνδρικὸν πῖλον, καὶ πέπλον καταβαίνοντα πέραν τῶν ὤμων της, καὶ μειδιῶσαν διὰ τῶν χειλέων, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, δι' ὁλοκλήρου τοῦ προσώπου της — τί ἐσκέπτετο τότε ὁ Σανὶν, δὲν ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

«Λοιπὸν; εἶσθε ἔτοιμος;» ἐφώνασε περιχαρὴς ἡ Μαρία Νικολάγεβνα.

Ὁ Σανὶν ἐκόμβωσε τὸ φόρεμά του καὶ ἔπῃρε σιωπηλὸς τὸν πῖλόν του.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἔρριπεν αὐτῷ βλέμμα ἀπαστράπτον, ἔνευσε αὐτῷ μετὰ τὴν κεφαλὴν καὶ κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα. Ὁ Σανὶν τὴν ἠκολούθησε μετὰ σπουδῆς.

Οἱ ἵπποι ἴσταντο ἤδη ἔμπροσθεν τῆς θύρας. Ἦσαν δὲ τρεῖς: μία χρυσόφαιος, ὀλίγον τι ἰσχνή, ἀλλ' ὠραία καὶ ἐκτάκτως πυρετώδης φορβὰς ἐξ εὐγενοῦς αἱματος, μετὰ ξηρὰν κεφαλὴν, μέλανας προεξέχοντας ὀφθαλμούς, καὶ ἐλαφίους πόδας, — διὰ τὴν Μαρίαν Νικολάγεβναν· εἰς ῥωμαλαῖος, σωματώδης, ὀλίγον τι βαρὺς ὁλόμαυρος ἵππος βαρβάτος — διὰ τὸν Σανὶν· ὁ τρίτος ἵππος ἦτο διὰ τὸν groom, (τὸν νεαρὸν ἱπποκόμον) προωρισμένος. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἀνετινάχθη εὐπετῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου. Ἡ φορβὰς ἤρχισε νὰ ποδοκροτῇ καὶ νὰ ὀρχήται, νὰ ὑψώνῃ τὴν οὐρὰν καὶ νὰ σηκώνῃ τοὺς προσθίους πόδας. Ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἦτο ἐξαίρετος ἱππεῖτρια καὶ ἤξευρε νὰ τὴν χαλιναγωγῇ.

Ὑπελείπετο ἤδη, ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν Πολοσῶφ, ὅστις μετὰ τὸν ξεκομωμένον ἐπενδύτην του καὶ μετὰ τὸ ἀναπόφευκτον φέσιον εἶχε προβάλλῃ εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἤρχισε νὰ νεύῃ τινάσσων τὸ ἐκ βατίστας μανδύλιόν του — οὐδαμῶς μειδιῶν, ἀλλὰ τούναντίον, συνωφρωμένος. Καὶ ὁ Σανὶν φασάτως ἀνετινάχθη ἐλαφρὸς ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐχαίρεισε τὸν κύριον Πολοσῶφ μετὰ τὸ μαστίγιον καὶ εἶτα ἐκτύπησε δι' αὐτοῦ τὸν κεκυρωμένον τράχηλον τοῦ ἵππου της. Ὁ ἵππος ἀνέσκηκε τοὺς προσθίους πόδας, ἐσκήρτησε καὶ εἶτα ἐξεκίνησε, φρυάττων καὶ τρέμων κατὰ ὅλα τὰ μέλη, ἡσυχῶς καὶ μετὰ βήματα ἐνρυσθία. Ὁ Σανὶν ἠκολούθει καὶ παρρητῇ τὴν Μαρίαν Νικολάγεβναν, ἥτις μετὰ αὐτοσυνειδησίας, ἀσφαλείας καὶ χάριτος ἐταλάντευεν εὐρύδμως τὸ ἄνω ἡμισυ τοῦ σώματος, τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ εὐκαμπτον, τὸ ὑπὸ τοῦ στήθοδεσμου ἱκανῶς μὲν περισφιγγόμενον, ἀλλὰ μηδαμῶς ἐνοχλούμενον. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν της καὶ ἔνευσε διὰ τῶν βλεμμάτων. Ὁ Σανὶν ἐπλησίασε παρὰ τὸ πλευρόν της.

«Λοιπὸν. Βλέπετε τί ὠραία ποὺ εἶνε; Σᾶς τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φοράν πρὶν χωρισθῶμε: Εἶσθε θελκτικώτατος καὶ — δὲν θὰ μετανοήσετε δι' αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν.»

Μετὰ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἔνευσε ἐπανειλημμένως μετὰ τὴν κεφαλὴν της, ὥς νὰ ἤθελε διὰ τῶν νευμάτων τούτων νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς λόγους της καὶ συγχρόνως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σημασίαν των.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐφαίνετο τοσοῦτον ὑπερμέτρως εὐτυχῆς, ὥστε ὁ Σανὶν ἐνέπεσε εἰς τὴν μεγίστην ἐκπλήξιν. Τὸ πρόσωπόν της εἶχε προσλάβῃ μάλιστα τὴν ἡρεμον ἐκείνην ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν παρατηροῦμεν εἰς τὰ παῖδια, ὅταν εἶναι πολὺ, πολὺ εὐχαριστημένα. Προήλασαν βάδην μέχρι τῆς πύλης τῆς πόλεως καὶ εἶτα προὐχώρησαν ἐν ταχεῇ καλπασμῷ πέραν τῆς λεωφόρου. Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαίρετος, ἀληθινὴ καλοκαίρια θερμότης. Ὁ ἀνεμος προσέπνευε τὰ πρόσωπα των καὶ ἐψιθύριζεν εὐαρέστως εἰς τὰ ὦτα των. Ἀμφότεροι ἠσθάνοντο ἑκτακτὸν εὐθυμίαν. Αἰσθητὰ τῆς νεότητος καὶ τῆς ὑγείας, τῆς ἐλευθέρως ἀχαλινώτου ζωῆς εἶχε κυριεύσει ἀμφοτέρων τὰς καρδίας καὶ ἐνετεινέτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐσταμάτησε τὸν ἵππον της καὶ εἶτα πάλιν ἐξεκίνησε βάδην. Ὁ Σανὶν ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα της.

«Ἰδέτε:» ἤρχισε λέγουσα μετὰ βιβλίου, εὐδαιμονίας στεναγμόν «Ἰδέτε: μόνον ἔτσι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ζῇ κανεὶς. Ὅταν μᾶς πιτυχαίνει ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμοῦσαμε καὶ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐφαίνετο ἀδύνατον, τότε ἀπόλαυσις, ἀπλάυσις — ἕως ἐδῶ!»

Ὑψωσε ταχέως τὴν χεῖρά της ὑπεράνω τοῦ λαιμοῦ, ὅπως αἰσθητοποίησιν τοὺς λόγους της.

Καὶ πόσον καλὸς, πόσον φιλόανθρωπος εἶνε τότε ὁ ἄνθρωπος! Παραδειγματὸς χάριν ἐγώ, πόσον καλὴ εἶμαι τώρα, αὐτὴν τὴν στιγμήν! Αἰσθάνομαι ὅτι εἰμποροῦσα νὰ ἐναγκαλισθῶ ὅλον τὸν κόσμον! Δηλαδή . . . Ὅχι ὅλον τὸν κόσμον . . . Ἐκεῖνον ἐκεῖ παραδειγματὸς χάριν, δὲν θὰ εἰμποροῦσα νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ.»

Ἐδεῖξε μετὰ τὸ μαστίγιον ῥακένδυτόν τινα γέροντα, ὅστις ἐπορεύετο ἀνὰ τὸ ἄκρον τῆς λεωφόρου.

«Ἀλλὰ εἶμαι πρόθυμη, νὰ τὸν κάμω εὐτυχῇ. Αἱ σὺ! πάρε αὐτό!» ἔφωναζε γερμανιστὶ πρὸς τὸν γέροντα καὶ ἔρριπεν εἰς τοὺς

πόδας του τὸ βαλάντιόν της. Τὸ μικρὸν καὶ βαρὺ βαλάντιον — (Τότε δὲν ἦσαν ἀκόλῃ γνωστὰ τὰ Portemonnais) — ἔπεσε παταγωδῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ γέρον ὕψωσεν ἑκπληκτος τὰ βλέμματά του καὶ ἔστη ἀκίνητος. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἤρχισε νὰ γελᾷ δυνατὰ καὶ ἄφρωνε τὸν τὸν ἵππον εἰς καλπασμόν.

Ἀγαπᾶτε, ὡς βλέπω, πολὺ τὴν ἱππασίαν; ἠρώτησεν ὁ Σανὶν, πλησιάζας πρὸς αὐτήν.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐσταμάτησε πάλιν τὸν ἵππον τῆς ἀποτόμως. «Ἦθελον μόνον ν' ἀποφύγω τὰς εὐχαριστίας του. Ὅποιος μὲ εὐχαριστεῖ, μοῦ χαλάει ὅλη τὴν εὐχαρίστησι. Διότι, ὡς βλέπετε, δὲν τὸ ἐπραξα δι' αὐτὸν ἀλλὰ διὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Διατί λοιπὸν νὰ σταδῶ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ; Μ' ἐρωτοῦσατε κατὰ τι; Δὲν οὐδ' ἐνόησα.»

«Σὰς ἠρώτησα . . . ἐπεθύμουν νὰ μάθω διατί εἰσθε σήμερον τόσοον περιχαρής;»

«Ἔτσι, τώρα εἰμεθα ἐλεύθεροι φεσὶν τὰ πουλιά!» ἐφώναζεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα. «Ποῦ νὰ τραβήξουμε τώρα; Πρὸς βορρᾶν, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς ἀνατολὰς, ἢ πρὸς δυσμὰς; Ἰδέτε: εἶμαι ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας κατὰ τὴν στέψιν» (ἐδειξε μὲ τὸ μαστίγιον ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος), «ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰδικὰ μας! Νὰ σὰς εἰπῶ; Βλέπετε ἐκεῖνα τὰ φράια δάση καὶ τὰ βουνά; Ἐκεῖ νὰ τραβήξουμε, ἐκεῖ!»

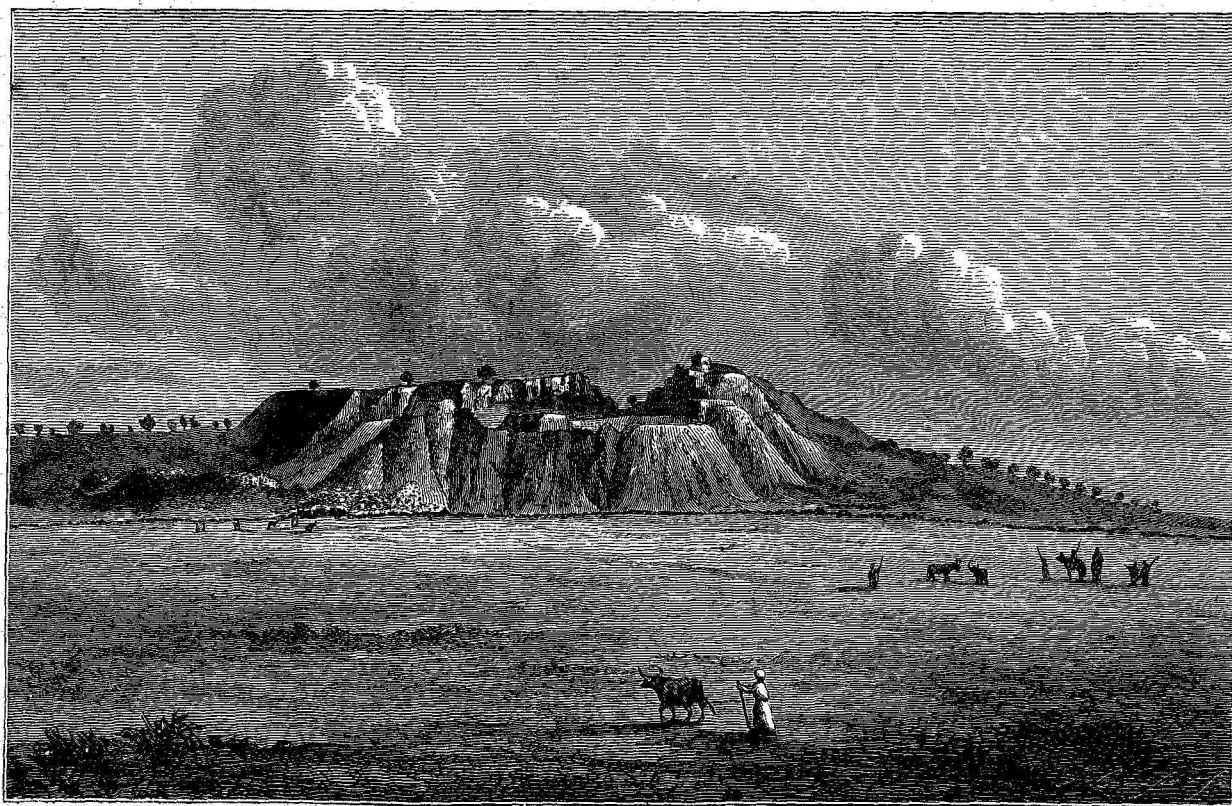
«Στὰ βουνὰ τοῦ βασιλεῦς ἡ γλυκεῖα ἐλευθερία.»

Ἀπέκλινεν ἀπὸ τῆς λεωφόρου καὶ ἤλασε τὸν ἵππον διὰ στενῆς ἀπατήτου ὁδοῦ, ἣτις πράγματι ἐφαίνετο ἀγούσα πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ Σανὶν ἠκολούθησεν αὐτὴν ἐπ' ἰσῆς ταχέως.

42.

Ὁ διὰ τῶν ἀγρῶν ἀπατήτος δρόμος μετεβλήθη μετ' οὐ πολὺ εἰς ἀτραπὸν καὶ ἐπὶ τέλους ἔληξεν ἐντελῶς παρὰ τινὰ τάφρον. Ὁ

Ἡ ΤΡΟΙΑ ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΣ τοῦ 1871—1873. Βορεῖα πρόσοψις.

«Νὰ σὰς εἰπῶ;» εἶπεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα — καὶ ἡ δὲν ἐνόησε πάλιν τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σανὶν ἡ δὲν ἐδεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ τῷ ἀποκριθῇ — «αὐτὸς ὁ ἱπποκόμος, ὁποῦ μᾶς ἀκολουθεῖ καὶ δὲν βλέπει τὴν φρα πότε νὰ γυρίσουμε, μὲ ὀργίζει φοβερά. Πῶς νὰ τὸν ξεφορτωθούμε;» εἶπε καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὸ σημεῖο-τάριόν της. «Νὰ τὸν στείλω μὲ ἓνα γράμμα εἰς τὴν πόλιν; Ὅχι . . . δὲν πάει. Ἀ ζεῦρω τὸ μέσον! Τί εἶν' ἐκεῖνο ἐκεῖ ἐμπρὸς μας; Ταβέρνα;»

Ὁ Σανὶν ἐκύταξε κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ διεύθυνσιν.

«Ναί, φαίνεται νὰ εἶνε ταβέρνα.»

«Ὁραιότατα! Θὰ τὸν διατάξω νὰ καθίσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ πίνῃ μπίρρα ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψουμε.»

«Ἀλλὰ τί θὰ σκεφθῇ;»

«Τί μας μέλει αὐτό; Ἄλλως τε δὲν θὰ σκεφθῇ ἀπολύτως τίποτε. Θὰ πίνῃ μπίρρα καὶ μ' αὐτὸ basta. Τώρα λοιπόν, Σανὶν» (ἦτο ἡ πρώτη φορά ὁποῦ τὸν ἀνόμεζε μὲ οἰκειότητα κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν του ὄνομα) «ἐμπρός, γοργά!»

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ καπηλεῖον, ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐφώναξε τὸν ἱπποκόμον καὶ τῷ εἶπε τί ὀφείλει νὰ πράξῃ. Ὁ νεανίας, ἄγγλος τὸ γένος καὶ τὴν ιδιοσυγκρασίαν, ἔθηκε σιωπηλὸς τὴν χεῖρα εἰς τὴν παρωπίδα τοῦ πῖλου του ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἡνίων.

Σανὶν ἐπρότεινε νὰ ἐπιστρέψωσιν. Ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶπεν: «Ὅχι! Θέλω νὰ πάμ' ἐκεῖ 'ς τὰ βουνά! Κατ' εὐθείαν, ὅπως τὰ πτηνά!» — καὶ ἠνάγκασε τὸν ἵππον νὰ ὑπερπηδῇ τὴν τάφρον. Ὁ Σανὶν ἐμμήθη τὸ παράδειγμά της.

Ὅπισθεν τῆς τάφρου ἐξετείνετο εἰς λειμῶν. Κατ' ἀρχὰς ξηρὸς ὢν, καθίστατο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑγρὸς καὶ ἐπὶ τέλους ὅλως τελεματώδης: τὸ ὕδωρ ἀνέβλυζε πανταχόθεν εἰς τὸ ἐδάφος καὶ ἐσχημάτιζε μικρὰ ἔλη, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐξεπτήγηδες ἤλαυνε τὸν ἵππον τῆς ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, γελῶσα καὶ φωνάζουσα:

«Θέλω νὰ παίξουμε σὰν τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου.»

«Ζεῦρετε;» ἠρώτησε τὸν Σανὶν, «τί σημαίνει ἡ φράσις; κυνηγᾷ 'ς τὰ βάλτα;»

«Ναί, ἀπῆντησεν ὁ Σανὶν.

«Εἶχα ἓνα θεῖον» ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα «ὅστις ἦτο πολὺ φίλος τοῦ κυνηγιοῦ. Τὴν ἀνοιξὶ τὸν ἐσυνώδευα 'ς τὸ κυνήγι. Ὡ, τί φράια ποῦ ἦτανε! Καὶ τώρα κυνηγοῦμε οἱ δύο μας, σὺ καὶ ἐγώ, μέσα 'ς τὰ βάλτα. Βλέπω, ὅτι εἰσθε ὅλως δι' ὅλου Ῥώσσοι, καὶ ὅμως θέλετε νὰ πάρετε γυναῖκα Ἰταλίδα. Καλὰ! Αὐτὸ εἶνε δική σας δουλειά. «Τί εἶν' αὐτό; πάλε κι' ἄλλο αὐλάκι; Χάπα!»

Ὁ ἵππος ἐπήδησεν ὑπεράνω τῆς τάφρου, ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἔχασε τὸν πῖλον καὶ ἡ κόμη τῆς ἡπλώθη πλοκαμηδὸν ἐπὶ

τῶν ὤμων της. Ὁ Σανὶν ἠθέλησε νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου διὰ νὰ σηκώσῃ τὸν πῖλον, ἀλλ' ἐκείνη τῷ ἐφώναζεν «Ἀφήσατε! Θὰ τὸν σηκώσω ἐγὼ μόνη!» Ταῦτα εἰπούσα ἐκλινεν ἀπὸ τοῦ ἐπιπίπτου της βαθείας πρὸς τὰ κάτω, ἔδωσε τὴν λαβὴν τοῦ μαστιγίου εἰς τὸν πέπλον της καὶ κατάρθωσε πραγματικῶς νὰ τὸν σηκώσῃ. Εἶτα ἔδθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀφῆκεν ὅμως τὴν κόμην της λυτὴν καὶ κρεμαμένην ἐπὶ τῶν ὤμων της. Ἐπειτα δέ, ἐκβαλοῦσα, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ Κοζάκοι κατὰ τὴν προσβολήν, ἐκ βάθους τοῦ λάρυγγος ὄξεϊαν κραυγὴν, ἤλασε ταχέως τὸν ἵππον της πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ Σανὶν ἤλαυνε παρὰ τὸ πλευρόν της, προχωρῶν ὑπεράνω τάφρων, φραγμῶν καὶ ρυάκων, βυθιζόμενος εἰς τελματώδη μέρη, ἀπαλλατόμενος ἐξ αὐτῶν μετὰ κόπου, ἀναβαίνων ἀνωφερείας καὶ καταβαίνων καταφερείας, καὶ πάντοτε ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλαμένους εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνης. Καὶ τί πρόσωπον ἦτον αὐτό! Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἐφαίνοντο ἠνεωγμένα: εὐρέως ἠνεωγμένοι ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ της· ἀνοικτὰ ἦσαν καὶ τὰ χεῖλη, καὶ οἱ ῥόθωνες, οἱ τινες ἀπλήστως εἰσέπνεον τὴν πρωϊνὴν αἶραν. Ἐκύτταζε κατ' εὐθείαν ἐμπροσθέν της καὶ ἐφαίνετο ὡς γὰρ ἤθελε νὰ ὑποτάξῃ εἰς αὐτὴν πάντα, ὅσα ἐβλεπεν — τὴν γῆν, τὸν οὐρανόν, τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἄερα — καὶ μόνον δι' ἐν πρᾶγμα ἐλυπεῖτο, ὅτι ὑπάρχον τόσον ὀλίγοι κίνδυνοι! — ὅλους δὲ τοὺς ἀψηφούσε!

«Σανὶν,» ἐφώναζε, «δὲν εἶνε ὡσάν 'ς τὴν Leonore τοῦ Bürger; Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι σὺ δὲν εἶσαι νεκρὸς — ἀλήθεια; Δὲν εἶσαι δὲ νεκρὸς; . . . Ἐγὼ, ἐγὼ ζῶ!»

Ὅλον της τὸ πῦρ, ὅλη της ἡ τόλμη καὶ ἡ δύναμις ἐξέσπασαν. Αὐτὴ δὲν εἶνε πλέον Ἀμαζὼν φερομένη ἐν ταχυτάτῳ καλπασμῷ, εἶνε νεαρὸς θῆλυς κένταυρος, κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον, κατὰ τὸ ἥμισυ θεὰ — καὶ τὸ ἥσυχον, καλῶς ἠγμένον ἔδαφος ὅπερ ἐν τῇ ἀγρίᾳ ὁρμῇ της ποδοπατεῖ, μετὰ θαυμασμοῦ παρατηρεῖ αὐτὴν διυπαμένην.

Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὸν ἀφρίζοντα καὶ καταλασπαμένον ἵππον της, ὅστις ἔτρεμε καὶ ἐταλαντεύετο ὑπ' αὐτήν, ἐνῶ ὁ ἰσχυρὸς ἀλλὰ βαρὺς ἵππος τοῦ Σανὶν ἐπνευστία.

«Λοιπὸν, δὲν εἶνε φραΐα;» ἠρώτησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ταπεινοφάνως.

«Θαυμάσια!» ἀνεφώνησεν ὁ Σανὶν ἐνθουσιασθῶς.

Τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ βράζῃ εἰς τὰς φλέβας του.

«Περιμένετε ἀκόμη· νὰ ἰδῆτε τὸ τέλος!» ὑπέλαβεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα. Τὸ χερσόκτιον εἶχε κατασχισθῇ.

«Σὰς εἶπα ὅτι θέλω νὰ σὰς φέρω 'ς τὰ βουνά, 'ς τὸ δάσος . . . Νὰ τα, τὰ βουνά!»

Καὶ πραγματικῶς, περὶ ποῦ διακόσια βήματα ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἐσταμάτησαν οἱ τολμηροὶ ἱππεῖς, ἤρχίζον ἐκτεινόμενα τὰ ὄρη, τὰ κεκαλυμμένα μὲ ὑψηλὰ δένδρα.

«Βλέπετε; ἐκεῖ εἶν' ἓνας δρόμος. Ἄς ξανασάνουμε λιγάκι — κ' ἔπειτα πάλιν ἐμπρός! Ἀλλὰ . . . Πρέπει νὰ ἀφήσουμε καὶ τ' ἄλλα νὰ ξανασάνουν λιγάκι.»

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

1. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΓΡΙΑΛΠΑΡΤΣΕΡ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 305).

2. ΧΡΥΣΟΥΝ ΣΤΕΜΜΑ, καὶ 3. Η ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ. Ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Σλήμαν (ἐν σελ. 308-309)

Ἐκ τοῦ ἐν ἔτει 1878 δημοσιευθέντος ἔργου τοῦ Σλήμαν «Μυκῆναι» (Ἐρεῦναι καὶ ἀνακαλύψαι αὐτοῦ ἐν Μυκῆναις καὶ Τίρυνθι) παρέχομεν ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τῆς κυκλοτεροῦς ἀγορᾶς τῶν Μυκηναίων καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀνακαλυφθέντων βασιλικῶν τάφων. — Ὁ διπλοῦς παράλληλος κύκλος τῶν λιθίνων πλακῶν, ὁ περιβάλλων τὴν ἀγορὰν, ἐχρησίμευεν ὡς ἔδρα, ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ συνηθροισμένος ἄνθρωπος, ἐνῶ ὁ ἀγορητὴς ἴστατο ὀρθὸς ἐν τῷ μέσῳ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ἰλιάδος (Α, 58, 68, 101· Β, 53, 96, 99) καὶ ἐκ τοῦ Σοφοκλέους (Οἶδ. Τύραν. 161, Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον ευκλέα δάσσει). Περὶ τοῦ κυκλοτεροῦς σχήματος τῆς ἀγορᾶς μαρτυρεῖ καὶ τὸ χωρίον τοῦ Εὐριπίδου (Ὀρέστ. 919) ἐνθα ἀναφέρεται «ἀγορᾶς κύκλος». Ἀλλ' ἐκ πασῶν τῶν ἀρχαίων μαρτυριῶν σπουδαιοτάτη εἶνε ἡ τοῦ Ὀμήρου αὐτοῦ (Ἰλ. Σ, 497—505) ἐνθα ἡ ἀγορὰ τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς ῥητῶς περιγράφεται ὡς ἐρὸς κύκλος, περὶ δὲ οἱ γέροντες ἐκάθηντο ἐπὶ ξέστῶν λίθων

Οἱ δὲ γέροντες

Εἶατ' ἐπὶ ξέστοισι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ.

Καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (η, 4—7 καὶ 16, 17)

Φαίηκων ἀγορὴνδε, ἧ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο,
'Ελθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξέστοισι λίθοισιν . . .
Καρπαλίμω δ' ἐμπλήντο βρωτῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι
ἀγρομένων

Ἐκ τῆς πέμπτης ψδῆς τοῦ Πινδάρου ἐξάγεται προσέτι ὅτι ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κυρήνης ἐτάφησαν ὁ ἱδρυτὴς αὐτῆς καὶ ὁ πρῶτος αὐτῆς βασιλεὺς (640 π. Χ.) καὶ ἄλλοι πολλοὶ βασιλεῖς, ἴσως διάδοχοι αὐτοῦ. Ὡσαύτως ἡ ἀγορὰ τῶν Μεγάρων ἦτο ἱδρυμένη περὶ τὸν τάφον τοῦ Κοροΐβου καὶ ἄλλων ἡρώων, ὡς μανθάνομεν ἐκ τοῦ Πausανίου. Ὅπως λοιπὸν ἐν Μεγάρῳ καὶ ἐν Κυρήνῃ, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Μυκηναίων ἡ ἀγορὰ εἶχεν ἱδρυθῇ κύκλῳ περὶ τοὺς τάφους τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς τάφοις τοῦτοις ἀνευρεθέντων πολυαριθμῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων, ὧν τὴν λεπτομερῇ περιγραφὴν εὐρίσκουσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοί ἐν τῷ μνημονευθέντι ἔργῳ τοῦ Σλήμαν, παρέχομεν ἐνταῦθα τὸ λαμπρότατον χρυσοῦν στέμμα (ἐν σελ. 308), ὅπερ εἶνε ἐν τῶν πολυτιμοτάτων καὶ θαυμασιωτάτων κειμηλίων τῶν εὐρεθέντων ἐν Μυκῆναις. Τὸ στέμμα τοῦτο ἔχει πραγματικὸν μήκος 2 ποδῶν καὶ 1 δακτύλου, εἶνε δὲ ἐντελῶς κεκαλυμμένον μὲ προεξέχοντα ἀσπιδοειδῆ κοσμήματα, μετὰ θαυμασίας τέχνης ἐπεξεργασμένα, καὶ παρέχοντα εἰς τὸ ὅλον ἀπεριγράπτως ὠραίαν ὄψιν, ἐπὶ μᾶλλον ἐξωραϊζομένην ὑπὸ τῶν 36 μεγάλων χρυσῶν φύλλων, ἅτινα κοσμοῦσι τὸ ἄνω μέρος τοῦ στεμματος.

4. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΓΥΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Ludwig Feldmann (ἐν σελ. 313).

5. Η ΤΡΟΙΑ ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΣ ΤΟΥ 1871—73. Ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Σλήμαν (ἐν σελ. 316).